

Dip. Legal: B-18920-1977

 Redacció, Administració i Publicitat c/. Lasauca, 21 - 1er. C
 Tel. 50 57 63 - FIGUERES

 Director general: Emili Casademont i Comas
 Secretari de redacció: Juli Molons
 Coordinació: Narcís J. Ferrer, Jordi Vallmajó

 Redactors i col·laboradors: Josep M.ª Ametlla, Xavier Amir, M.ª Àngels Anglada, Joaquim Ballester, Martí Balló, Antoni Calvó, Albert Carreras, Josep M.ª Company, Ferran Garrido Pallardó, Narcís Genís, Antoni Godoy, Jordi Gratacós, Ramon Guardiola, Jaume Guillaumet, Joan Guillaumet, Alfons Gumbau, Albert Gurt, Xavier de Lerma, Josep M.ª Ortega, Narcís Pijoan, Josep Playà i Maset, Àngel Quintana, Miquel Riera, M.ª Lluïsa Rodríguez, Alfons Romero, Carles S. Costa, Josep M.ª Salvatella, Miquel Sempere, Jaume Sureda i Prat, Torner Malé (fotografia)

 Secretària: M.ª Assumpció Casamitjana
 Departament de publicitat: Josep de la Fè
 Disseny publicitat: Pere Prats

 Composició: Fotocomposició/Servicios - Tel. 330 05 45
 Impres: Vallesana de Publicacions, S. A. - c/. Calders, 21-25 - Sabadell
 Distribuïdora dels Països Catalans

 Gerent: Alexandre Liaño
 Adjunt a gerència: Alina Vallmajó
 Conseller: Vicenç Burgas
 President: Carles López Cusi

 editora
 mpordanesa, s.a.

Cap a la part del Pirineu

Per Emili Casademont i Comas

El "Toc d'oració"

Un lector de Barcelona ha tingut la gentilesa d'escriure'ns. La seva lletra, redactada a base de paraules encomiàstiques vers aquesta secció (cosa que no mereixem, però que agraim sincerament), conté, no obstant això, una "petita queixa", com diu ell. Ens explica que va llegir fa poc l'article titulat "Un músic genial", que dedicàrem a Pep Ventura, amb motiu de la commemoració de l'aniversari de la naixença del gran músic "andalús-empordanès". Afegeix que el nostre article li agradà. Però, alhora, es lamenta que, en citar les sardanes que va compondre en "Pep de la tenora", no esmentàssim el "Toc d'oració". I ens demana: "És que, potser, no la coneix?" "És que, tal vegada, no sap que el "Toc d'oració" és una de les millors peces sardanístiques de Pep Ventura, el geni de la dansa més bella...?"

No caldria dir que, en rebre la carta, repassàrem tot seguit el nostre article. I, efectivament, vam comprovar que ens oblidàrem del "Toc d'oració". Com també ens oblidàrem d'altres obres importantíssimes de l'"avi Pep". Però això no vol pas dir que ignorem l'existència d'una sardana tan excepcionalment bella, com és el "Toc d'oració". Ca barret!

Veureu. El "Toc d'oració" ens porta tota una gamma d'inesborrables records. Primer, perquè fou la sintonia d'una bonica emissió en llengua catalana que, cap allà els anys 60, escoltàvem cada nit, amb delectança, per la "Ràdio de les Valls d'Andorra"; emissió que realitzava el nostre recordat amic Josep Fontbernat, antic diputat al Parlament de Catalunya, i que portava per títol també "Toc d'oració". I després, perquè un bon dia, tot esbrinant detalls sobre la vida i obra de Pep Ventura, descobríem que el gloriós músic s'havia inspirat en les campanes de Núria per a escriure aquesta sardana. Per això, un cop, recordem que vam acabar un "glossari radiofònic", després de parlar del tema del dia (ben segur relacionat amb algun aniversari de Pep Ventura), amb aquesta mena de "cantarella poètica":

"Bona tarda a les campanes del Santuari de Núria, refugi i palau de la "Regina dels Pirineus", que diuen que varen inspirar l'"avi Pep" el seu meravellós "Toc d'oració"...!"

El "Toc d'oració", per tant, almenys per a nosaltres, va lligat estretament a Núria. I de retruc, com aquell qui diu, a l'Estatut. Fou allí, com tothom sap, on es redactà el primer Estatut de Catalunya. Fou allí, al costat del mateix Santuari de la Verge voltada de soledats i que oïx l'eterna cantúria del vent i les tempestats, on els polítics de casa nostra l'elaboraren. I un fet curiós: malgrat la diversitat d'ideologies dels reunits (n'hi havia de tots els colors: de dretes i d'esqueres, de creients i no creients), aquelles tasques, miraculosament, sempre es desenrotllaren sota la formosa presidència d'una tranquil·litat absoluta, envejable...

És possible que la música de les campanes del Santuari de la Mare de Déu de Núria, amb el seu "toc d'oració", inspirassin, en mig d'una pau dolça i meravellosa, un Estatut la mar de bonic. Un Estatut d'Autonomia que, perquè era massa ben fet, més tard alguns feren mans i mànigues per enderrocar-lo...

Política a peu pla

per Jaume Guillaumet

Seguretat i Democràcia

Fa algun temps que la gent no està del tot tranquil·la. Hi ha un augment de la delinqüència, sobretot a l'àrea de Barcelona i altres ciutats grans, que crea una inseguretat gens agradable. D'altra banda, els darrers atemptats terroristes han enriquit notablement la situació política i amenacen amb erosionar la confiança popular en el procés democràtic, sobretot pel que fa a la gent que és susceptible de fer cas als gemecs catastrofistes de sectors polítics dretans com Aliança Popular.

L'assassinat de l'ex-alcalde de Barcelona Joaquim Viola i la seva muller ha causat, especialment, una gran impressió en la sensibilitat popular degut a la gran brutalitat que ha revestit. Això, afegit a que feia molt poc de la bomba de Scala, ha accentuat encara més la lògica preocupació ciutadana.

La politització antidemocràtica que l'extrema dreta nostàlgica de la dictadura va fer del funeral va provocar canvi la reacció contrària de la que volien els seus organitzadors. La meua impressió és que la imatge del franquisme que els manifestants varen tornar a fer present als carrers de Barcelona aquell migdia va servir per aclarir el dubte que algú hagués pogut tenir sobre la bondat d'aquesta fràgil democràcia que estem encetant.

Els màxims representants de les principals forces polítiques de Catalunya, Joan Reventós, Jordi Pujol, Antoni Gutiérrez i Carles Sentís han fet aquesta setmana una aparició pública conjunta davant les càmeres de la televisió que ha tingut una gran importància per donar confiança als ciutadans.

La importància d'aquesta aparició conjunta a "Miramar" al telediari en català de les dues de la tarda ve remarcada encara pel fet que són quatre dels cinc consellers polítics de la Generalitat. Només hi faltava el representant del PSOE, Josep Maria Triginer a qui de totes maneres hom podia considerar representat per Joan Reventós, líder del PSC, i primer diputat socialista.

Justament aquest mateix dia, dimarts, "El Correo Catalán" havia publicat una llarga entrevista amb el ministre de d'Interior Rodolfo Martín Villa que va venir com anell al dit a Jordi Pujol per fer-ne una cita absolutament aclaridora, sobretot venint de qui ve. Segons Martín Villa, "el període pitjor i més dens en terrorisme va ser el tercer trimestre del 1975" i llavors, com remarcava Pujol, "encara era època dictatorial".

Tots quatre consellers varen insistir en que "el

terrorisme —en paraules de Pujol— no és culpa de la democràcia", alhora que condemnaven i aïllaven els atemptats recents de Scala i contra el matrimoni Viola en termes clars i definitius. "No es pot justificar la violència per motius polítics" va dir el comunista Gutiérrez tot afegint que "l'opinió catalana ha de restar tranquil·la, ja que els fets que s'han produït són puntuals i aïllats i els condemna tota la societat", metre Reventós afirmava que "la democràcia i la llibertat asseguren que la convivència passi pels canals que estableix la democràcia", mentre el governamental Carles Sentís explicava que s'havien reunit amb el governador civil perquè volien "corresponsabilitzar-se de la defensa de l'ordre públic".

Aquesta aparició conjunta dels quatre dirigents màxims de les principals forces polítiques catalanes ha tingut doncs el valor de situar clarament els límits de la situació política. El terrorisme, per bé que s'inspira en motivacions polítiques, és des d'una posició antidemocràtica, ja sigui per la dreta, per l'esquerra i àdhuc des de posicions catalanistes independentistes si es dongués efectivament el cas.

La situació en aquest sentit no és gaire diferent de la que es dona als altres estats de l'Europa occidental. El terrorisme, per desgràcia, és una plaga comú a tot arreu i la democràcia —el menys dolent de tots els sistemes polítics, que deia Churchill— no és prou forta per eliminar-la. Quant més profundament democràtic sigui un estat, més desautoritzats i més aïllats quedaran els terroristes.

L'altre motiu d'inseguretat és la delinqüència comú que en els darrers mesos és més elevada. Tampoc en aquest cas es pot culpar la democràcia. A part que com deia amb raó el ministre Martín Villa és cert que les ciutats espanyoles són encara molt més segures que altres d'estats més desenvolupats, si la situació és ara més preocupant és com a conseqüència de la crisi econòmica. L'atur obrer és sempre causa d'augment de la delinqüència ja que agreuja les desigualtats pròpies del sistema capitalista. La delinqüència no és un fet nou a la nostra societat i segur que ha tingut moments més greus que el present. En qualsevol cas és una penyor inevitable del capitalisme que només la superació de les desigualtats socials pot anar liquidant.

Els polítics de dreta i d'extrema dreta són doncs els menys indicats per voler capitalitzar aquesta situació.

Les municipals després de la Constitució?

Per Antoni Calvó

Les eleccions generals del quinze de juny foren el primer pas seriós encaminat al restabliment d'una legitimitat democràtica, al ple recobriment de les nostres llibertats formals i essencials individuals i col·lectives, a la recuperació de la nostra dignitat humana. Però més ençà d'aquesta data subsistiren, intactes, estructures de poder a imatge i semblança de l'antic règim: ajuntaments i diputacions. La seva sobrevivència, encara avui, en el mapa polític impedeix que la pràctica democràtica arribi directament, completament, quotidianament al ciutadà, i que, penetrant així fins al moll de l'os de la societat, es consolidi. I és aquesta desesperant lentitud a fer desaparèixer definitivament aquesta contradicció confusionària i

distorsionadora la que pot fer perillar la il·lusió popular, desvetllada per l'apassionant projecte de redreçar decidivament el nostre país entre tots, fins a convertir-la en desensic i decepció, i qui sap si fins i tot en escepticisme.

Hem de denunciar la maniobra retardadora del Govern que ajorna una vegada i altra la convocatòria de les eleccions municipals, d'acord amb inconfessables interessos partidistes i ignorant les necessitats reals del país. La situació de crisi latent i permanent dels nostres ajuntaments és insostenible, la seva paralització és galopant, i si han pogut subsistir fins ara, més bé o més malament —més malament que bé!— ha estat gràcies a l'actitud assenyada i conciliadora dels partits polítics majoritaris.

Però una cosa és no forçar les circumstàncies, deixar un temps prudencial per a elaborar la llei reguladora de les municipals, donar un marge de confiança al partit del govern, i una altra ben distinta és mantenir més enllà dels límits aconsellables aquesta actitud que per silenciosa i assenyada podria semblar dubtosa, ambigua i fins i tot denotar una certa complaença o incapacitat. No seria gens d'estranyar que —arreu de Catalunya— es donés una ràpida i profunda deterioració de les relacions partits polítics-ajuntaments, perquè comença a ser urgent que l'autoritat la doni el prestigi i no el poder, i aquest es recolzi en les urnes i els vots i no en el sortosament ja difunt nacionaldigitalisme.